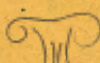

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΔΟΥΣΜΑΝΗ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

(Έδημοσιεύθη εις τρία τεύχη τῆς ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ)

Ἀθήναι - Νοέμβριος 1924

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΕΓΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

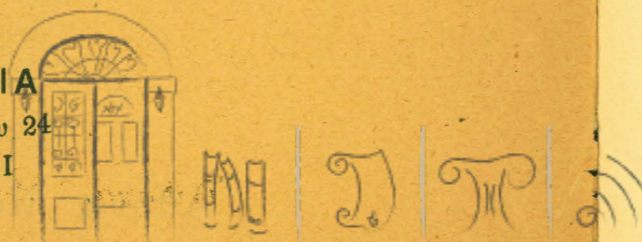
“ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ,”
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

	ΕΤΗΣΙΑ	ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	Δραχ. 150.-	Δραχ. 75.-
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	Φρ.Χρ. 80.-	Φρ.Χρ. 50.-
ΑΙΓΥΠΤΟΥ.....	Γρ.Δ. 100.-	Γρ.Δ. 60.-
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....	Δολλάρ. 5.-	Δολλάρ. 3.-

ΓΡΑΦΕΙΑ
 Όδος Σταδίου 24
 ΑΘΗΝΑΙ

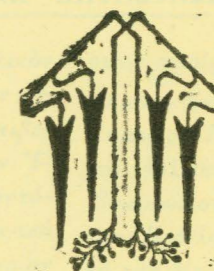
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΔΟΥΣΜΑΝΗ

(* Αντιδραστήριος)

843-

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

(ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΤΕΥΧΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»)

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

1924

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπτανή-
σον ἐγράφησαν ἤδη πολλά καὶ διάφοροι ἐξηγέ-
χθησαν γινώμαι ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν ἐργασθέντων,
ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Ἐνώσεως. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία τῆς
Ἐνώσεως ἀκόμη δὲν ἐγράφη καὶ δὲν ἐγράφη κυρίως
διότι ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία, ἢ κυρίως κατὰ τὴν
περίστασιν αὐτήν, ὡς ἀμέτως ἐνδιαφερομένη, δρᾶ-
σασα, ἐσιώπησε. Ὁ Γλάδστον, ὁ μέγας τῆς Ἀγγλί-
ας πολίτης ἐσιώπησε, τοῦλάχιστον σχετικῶς μ' ὅσα
ὁ Ἄ. Δούσμανης ἔγραψε περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ περι-
σπούδιστον ἔργον του «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Α. Ε.

τοῦ κ. Γλάδστον εἰς τὰς Ἴονιους νήσους», καὶ
δικαίως ἐσιώπησεν. Ἡδὴ ὁμως ὁ χρόνος ἐκάλυψε
τὰ πάθη καὶ ἡ ἀλήθεια δύναται νὰ λεχθῆ. Μὲ τοι-
οῦτον τινὰ σκοπόν, πρὸς συμβολὴν εἰς τὴν ἀγασύ-
στασιν τῆς ἀληθείας, συνετάξαμεν τὴν παροῦσαν
πραγματεῖαν καὶ προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν
αὐτῆς.

Ἄς χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὴ ὡς μικρὸν βοήθημα εἰς
τοὺς ἱστορικοὺς.

Ἀθήναι Ὀκτώβριος 1924

Β. Δούσμανης.

ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Ἀπὸ τοῦ Συν)ματος τοῦ 1817 τὸ ἀγγλικὸν
προτεκτοράτον εἶχε μετατραπῆ εἰς ἀπόλυτον κυ-
ριαρχίαν, εἰς δεσποτισμὸν. Μετὰ 34 ἐτῶν ἐπιφε-
βλημένην ἀστυροῦς σιγήν, ἢ προσιάτις τῶν Ἴ-
ονίων νήσων, κατὰ τὸ 1848—49, δίδει ἀποτό-
μως πλήρη ἐλευθερίαν Τύπον, εὐρέα ἐκλογικὰ
δικαιώματα, μυστικὴν ψηφοφορίαν, ἐλευθερίαν
ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων διὰ τὴν Βουλὴν καὶ τοὺς
Λήμους. Εἰς τὴν λαϊκὴν αὐτὴν ἀντιπροσωπείαν
δίδει ψήφον συμβουλευτικὴν καὶ ἐλέγχον εἰς τὰς
δημοσίας ἐκτάκτους δαπάνας καὶ ὁριστικὴν ψή-
φον εἰς τὰς τακτικὰς τοιαύτας τοῦ κράτους.
Ἐδρύνει τὴν ἐνέργειαν τῶν κεντρικῶν δη-
μοτικῶν ἀρχῶν, ἰδρύει δημοτικὰ Συμβούλια.
Σὺν τῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ Τύπου ἀναφαίνονται καὶ
εὐθαροεῖς ἀπόστολοι τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθητήματος,
ὁ Τύπος ἐπιτίθεται ὑπερηγάνως κατὰ τοῦ
δεσποτισμοῦ. Παρελλήλως Πανελλήνιοι πολί-
ται ἀνακηρύττουν τὴν ἀποτομὴν τοῦ δεσποτι-

σμοῦ προσέρχονται ἀπὸ τε τῆς Βουλῆς καὶ τῶν
Δημοτικῶν Συμβουλίων. Τότε ἀναφαίνεται ἡ ἐ-
φημερίς «Πατρις», ἐκδιδομένη εἰς τὴν ἐλληνικὴν
καὶ γαλλικὴν, διευθυνομένη ὑπὸ πενταμελοῦς
Συμβουλίου, οὗ προήδρευε καὶ διεθύνε ο Ἡέ-
τρος Βοράϊλας. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐκηρύχθη κα-
τὰ τοῦ ξένου στοιχείου ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς
χώρας, συνηγοροῦσα περὶ σχηματισμοῦ ἀστονό-
μον δημοκρατίας. Τὰ δὲ μέλη τοῦ Συμβουλίου
ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ δεχθῶσι ποτὲ
οἰανδήποτε ἔμμισθον θέσιν. Ἡ «Πατρις» ἐκη-
ρύχθη ὡσαύτως ἀμέσως κατὰ τῆς τοπικῆς κυ-
βερνήσεως καὶ τοῦ κόμματος τοῦ ὑποστηρίζοντος
τὴν ἐξ ἐντοπίων τοπικὴν Κυβερνήσιν καὶ ἐναν-
τίον τοῦ τότε Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γερου-
σίας τοῦ διεθύνοντος πανισχυροῦ Ἄντ. Δού-
σμανη. Ἐπιτίθεται κατὰ τῶν διοικούντων, οὓς
ἀποκαλεῖ «ἀνθρωπάκια» καὶ κατὰ τοῦ αἰμοχα-
ροῦς τυροάννου Ward καὶ τῶν πενιχρῶν με-
ταρροθμίσεων τοῦ Seaton.

μᾶς, συμπύκνωσης τῆ ἀπὲς τοῦ Πάσχα τῶν Διαμαρτυρομένων, σκοπὸς δὲ τῆς συνευξέως ἦτο νὰ βολιδοσκοπίσῃ αὐτὸν ὁ Ἀρμοστής περὶ τῆς γνώμης του περὶ τοῦ ἀποικισμοῦ. Ὁ Λούσμιν, ὅστις διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐμίλησε μετὰ τοῦ Ὑδούγγ, ἀπήντησεν ὅτι ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις τῶν Κερκυραίων, ἀποκρούει τὸ σχέδιον τοῦ ἀποικισμοῦ τῆς νήσου των. Φαίνεται ὅτι ὡς συλλαβὸν τὴν ἀποτροπαιὸν ταύτην ἰδέαν ἐθεωροῦν ὁ Sir George Bowen, σύμβουλος τοῦ Ἀρμοστοῦ Sir John Young (Four years in the Ionian In-land-Visent. Kirkwall σελ. 25 τόμος 1) τὸν ὁποῖον ὑπεστήριξαν ὀλίγοι τινὲς ἄρχοντες Κερκυράς.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Γ. Ε. ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΑΥΤΗΣ. ΑΙΦΗΝΔΙΑ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Διετέλει τότε ἐν Ἀγγλίᾳ πρωθυπουργὸς ὁ κόμης Λέορν, ὑπουργὸς δὲ τῶν ἀποικιῶν ὁ Edward Bulwer Lytton. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἰδοῦσα ὅτι μεγάλως ἐν Ἐπιταγήσῳ τὰ πράγματα ἐδεινώθησαν, ἔξοικεν ἀναγκαῖον ν' ἀποστείλῃ αὐτοῦ ἕνα τῶν ἐξοχωτέρων αὐτῆς πολιτικῶν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξελέξατο τὸν Γ. Ε. Γλάδστονα, ἄνδρα ἀριστερῆ ἐπὶ φιλελευθερίᾳ καὶ φιλελληνισμῷ, ἀναθεῖσα αὐτῷ τὴν ἐντολήν ὅπως ἀνερευνῶν ἐπιμελῶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, προτείνῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς θεραπείαν (The life of the R. Hon. W. E. Gladstone by George Barnett Smith).

«Υπὸ τοιαύτας συνθήκας στέλλεται ὁ Γλάδστον, ὅστις ἐκίρησεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις του τὸν στέλλει ἕνα γνώριον τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, θέλονσα νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς Ἴονίους καλὴν κυβέρνησιν καὶ εὐημερίαν».

«Ὁ Γλάδστον ἀπεβιβάσθη εἰς Κέρκυραν τῇ 21ῃ Νοεμβρίου 1858 ὡς ἑκτακτος τῆς Ἀνάσεως ἀπεσταλμένος. Αἱ ἤδη δυσμενεῖς σχέσεις τῶν Ἴονίων πρὸς τὴν Προστάτιδα δύναμιν ἐξετραχύν-

Ἡ συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ ἤρξε θορυβώδης. Ὁμοφώνως δὲ ἡ Βουλὴ, μετ' ἄκρας ἀγαπητικῆς ἀποδοχῆς τὴν πρότασιν ταύτην, ἀκαθότως ἔληξεν ἡ ἐπισημοτάτη αὐτῆ συνεδρίασις τῆς 20ῆς Ἰουνίου 1857, παρηγηροσθεῖσα, καθ' ὅλην τὴν Ἐπιταγήσῳ, ὡς ἡμέρα Ἐθνικῆς ἐορτῆς. Ὁ τύπος ἀνέγραψεν αὐτὴν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ἀρχαίου φιλοπατρίας τῶν Ἴονίων. Καὶ μέχρι τέλους τῆ πολιτικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος εἴφημος ἡ μνεία αὐτοῦ διεσώθη. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀποικισμοῦ συνετάραξεν ἐν Ἐπιταγήσῳ τὰ πνεύματα καὶ ἐξήρπεν εἰς ἄκρον τὸ Ἐθνικὸν ἠρώτημα. Καὶ ὁ πόθος τῆς Ἐνώσεως ζωηρότερον κατέστησε τῶν Ἐπιταγήσῳ τὸ αἶσθημα». (Α. Ἰδρωμένος σελ. 112 καὶ 113).

θησαν, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀπαισίων ἐκείνων διακοινώσεων περὶ ἀποικισμοῦ Κερκυράς».

«Τῇ ἐπιούσῃ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ, ὁ Γλάδστον ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πρόεδρον τῆς Γερουσίας καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀθανάσιον, οὗ ἠσπάσατο τὴν δεξιάν. Τῇ δὲ ἑσπεραίᾳ συγκαλέσας τὴν Γερουσίαν ἀνεκοίνωσεν αὐτῇ ὅτι ὑπὸ τῆς Προστάτιδος ἀπεστάτη, πρὸς διάγνωσιν τῶν αἰτίων, ὧν ἕνεκεν προσέκοπεν ἡ τῶν Ἴονίων νήσων Κυβέρνησις καὶ ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν ἄρσιν αὐτῶν. Ἡ ἐπὶ τῶν Ἴονίων νήσων, Ἀγγλικὴ Προστασία, εἶπε, σιγηζομένη ἐπὶ τῆς συνθήκης τοῦ 1815 ἵσταται ὑπεριεὶς πάσης ἰδιαιτέρας θελήσεως, ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ δημοσίου ἐν Ἐννόπῃ δικαίου, οὐδὲ δύναται νὰ μεταβληθῇ παρ' ἄρχῆς ὑποδεεστέρας. Ἦλθε δὲ αὐτὸς οὐχὶ ἕνα ἀντήρησις περὶ τῆς Βρετανικῆς Προστασίας, ἀλλ' ἐπερὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἰδύνατο αὐτὴ καλῶς νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὰ τῶν Ἴονίων συμφέροντα, ἐπὶ ᾧ προσεκάλεσε τοὺς ἐν τέλει καὶ τοὺς πολίτας ἕνα παρὰρχῶν αὐτῶν πληροφορίας καὶ ἐπιτηδείας» (Α. Ἰδρωμένος).

«Ὁ Γλάδστον πολεμῆ τὸ ἔθνικὸν αἶσθημα καὶ τὰς ἔθνικὰς βλέψεις τῶν Ἴονίων, καὶ ταῦτοχρόνως ταπεινοῦται καὶ διὰ θωπειῶν καὶ ἐπαίρων προσπαθεῖ νὰ τοὺς μεταπέσῃ. Ὁνομάζει τρεῖς καὶ παρὰ τούτους τὸν Ἴόνιον Λαὸν θέλοντα νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀκούει δὲ ταῦτοχρόνως καὶ δέχεται ἐπισήμως ψηφίσματα αὐτοῦ. Ἡ πολιτικὴ ἀποκλείει ἀπολύτως τὴν Ἐνωσιν.. ἡ ἐντολή μου δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἀσχοληθῶ μετὰ τὴν ἔνωσιν... ἄλλο τι δὲν δύναμαι νὰ σὰς παραχωρήσω εἰ μὴ Συναγματικὰς μεταρρυθμίσεις».

«Καὶ ἐν τῷ ταῦτα ἐπισήμως διεκίρητε πρὸς τοὺς Βουλευτὰς, δημοτικοὺς ἄρχοντας, τὸν κληρὸν, οὗτος προτοῦ ἀπασχολήσῃ τὴν Βουλὴν, μετὰ τὰς συναγματικὰς αὐτοῦ μεταρρυθμίσεις, ὑποκινεῖ καὶ ὀδηγεῖ, αὐτὸς οὗτος, τὴν Ἴόνιον Βουλὴν νὰ ψηφίσῃ ἀποφάσεις αἰτούσας ἀπὸ τὴν Προστάτιδα τὴν Ἐνωσιν».

«Ὁ ἴδιος ἐμπνέει, συμβουλεύει καὶ ἐπισήμως

ἐπαγορεύει ἀναφορὰν, ἣν τηλεγραφικῶς, ὁ Γλάδστον, στέλλει εἰς Λονδίνον καὶ δι' ἧς ἡ προστατευομένη Βουλὴ ζητεῖ ἀπὸ τὴν Βασιλισσαν τὴν Ἐνωσιν. Ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν ὁ Γλάδστον κοινοποιεῖ εἰς τὴν Βουλὴν τὴν βασιλικὴν ἀπάντησιν, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις».

«Διὰ βραχέος μηνύματος ὁ Γλάδστον κοινοποιεῖ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ βασιλικὸν γένη, ταῦτοχρόνως δὲ, διὰ ἐνδοτικῆς καὶ αἰσθηματικῆς ἀγορεύσεως παρουσιάζει τὰς προτάσεις του. Ἡ δὲ ἐλεύθερα Βουλὴ τοῦ 1859, σχεδὸν ἀμέσως ἀπορρίπτει τὰς ἀπατηλὰς μεταρρυθμίσεις».

«Ὁ φιλελεύθερος ὅμως Γλάδστον, ἑκτακτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Βρετανικοῦ Στέμματος, δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τὰς πατριωτικὰς ταύτας ἀποφάσεις, καὶ βλέπων τὰ σχέδιά του ἀποτυγχάνοντα, θυμῶναι καὶ πλήρης ὀργῆς ἀπέρχεται ἔγκαταλείπων τὴν ἀγνώμονα χώραν (Dusmani Mission... etc.)

ΠΑΥΣΙΣ ΤΟΥ Α. ΔΟΥΣΜΑΝΗ

Τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς ἀπέδωκεν ὁ Γλάδστον εἰς τὴν δημαγωγίαν, εἰς τοὺς ὀπισθοδρομικοὺς καὶ εἰς τινὰς ρουσητολόγους, μὴ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἴδωσι μόνιμον Κυβέρνησιν. Ἀντιπατέστησε τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Γερουσίας Ἀντ Δούσμανην (ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος τῶν ἀντιμεταρρυθμιστῶν) διὰ τοῦ Π. Βράϊλα (ὑποστηρικτοῦ τῶν μεταρρυθμίσεων) καθὼς καὶ τὴν ὅλην Ἴόνιον Κυβέρνησιν... «ὁ δὲ ἐν τῷ ἰόνιον Κυβερνήσεως ἡ μετ' ἑορᾶς καὶ φιλικῆς», ὡς ἔγραψεν ὁ ἴδιος Γλάδστον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν. Ὅπως ἐννοηθῇ ἡ σημασία τῆς κατὰ τοῦ Δούσμανη ἀντιπολιτευσεως τοῦ Βράϊλα προέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν σημασίαν ἣν εἶχεν ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γερουσίας ἣν κατεῖχε ὁ ποῦτος καὶ ἣν ἐπωφθαλμία ὁ δευτερός. Διηροῖτο δὲ ἡ Γερουσία εἰς τρία τμήματα, τὸ γενικὸν, τὸ πολιτικὸν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας,

ἐκ δύο γεγονουσιαστῶν ἑκαστον. Ὁ παρὰ τῶν γενικῶν τμήματι γραμματεὺς, ἦτο Γενικὸς γραμματεὺς τῆς Γερουσίας, καὶ ὅπως καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας, ὅστις εἶχε καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ὑψηλοτάτου, διωρίζετο ἀμέσως παρὰ τοῦ προσιτάτου Βασιλέως. Διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γερουσίας, πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτῆς ἐθεωροῦντο, συνεροχόμενης ἐν ὀλομελείᾳ μετὰ τὰς ἐν τοῖς τμήμασι διασκέψεις ὡς καὶ ἐπέβαλλεν ἐκεῖνος τῷ Ἀρμοστῇ μετὰ τῶν σχετικῶν ἐκθέσεων τῶν διαφόρων τμημάτων, καθιστάμενος, ὡς εἶκόσ, ὁ ἄμεσος τοῦ Ἀρμοστοῦ σύμβουλος καὶ ἐκτελεστής τῶν διαταγῶν αὐτοῦ, ὡσεὶ πρωθυπουργὸς διευθύνων τὴν κυβερνητικὴν μηχανήν. (Α. Ἰδρωμένος Πολιτικὴ Ἱστορία τῶν Ἐπιταγήσῳ 1815—1864 σελ. 16). Ὁ Ἀντώνιος Δούσμανης ἀρχηγὸς τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὑπὸ τὴν Γερουσιαστικὴν ἀρχήν, ἐπέζητε τὴν εἰρηρικὴν διαβίωσιν τῶν Ἐπιταγή-

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ
τὸ γενικὸν, τὸ πολιτικὸν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας,

οίων υπό την ξένην εξουσίαν, ἐλπίζων ὅτι διὰ τῆς φιλικῆς ταύτης διαβιώσεως ἤθελεν ἐνημερῆσαι ὁ Ἑπιτανησιακὸς Λαὸς καὶ ἤθελεν ἐδρεθῆ ἔν καταλλήλῳ χρόνῳ εἰς θέσιν νὰ διαπιστώσῃ τὰ πραγματικὰ αὐτοῦ ἔθνηκα φρονήματα καὶ ἤθελεν ἐπιτύχει τὴν πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα Ἑνωσιν αὐτοῦ. Ἡ πολιτικὴ ἀποκατάστασις τῆς Ἑπιτανήσου διὰ τῶν μεταρρυθμιστικῶν τροποποιήσεων, συνειδητοῦσάν τὸν λαὸν εἰς τὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ τὴν αὐτοτέλειαν, ἤθελεν ἀπομακρύνει αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐνωθῆ μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀκριβῶς ὅπως διὰ τῆς Ἑνώσεως ἀποκτήσῃ τὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ αὐτοτέλειαν ἣς ἀπῆλθον οἱ λοιποὶ Ἕλληνες. Διὰ τῶν μεταρρυθμίσεων οἱ Βουλευταί, Γερουσιασταὶ καὶ αἰρετοὶ ἄρχοντες ἤθελον σχηματίσει κόμμα ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς Ἑνώσεως διότι οὗτοι ἤθελον ἀπολέσει διὰ τῆς Ἑνώσεως τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν. Αὐτὴ ἦτο ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο κομμάτων, τῶν δύο ὁποῦν, καὶ ταύτης τῆς καταστάσεως ἔπρεπε νὰ ἠγηθῆ ὁ Δοῦσμανης καὶ ἠγήθη αὐτῆς. Ὁ Ἀντώνιος Δοῦσμανης ἐπήρτησε τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀκριβοεργῶς καὶ ἄνευ οἰασθήποτε ἀτομικῆς φέσεως συμφέροντος, ἐργάσθη διὰ τὴν προόδον τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν

ἐνημερίαν τοῦ Ἴονίου λαοῦ καὶ ἀντιτάθη σθεναρῶς κατὰ τῶν διαφόρων δημοκόπων, οἵτινες ἔχοντες τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας ὡς ἔμβλημα, κατειργάζοντο τὴν δουλείαν τοῦ Ἴονίου Λαοῦ. Τοιαύτην δὲ ἀντίπραξιν εἶχε κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ πολιτικὸν στάδιον, ὅστε οὐδέποτε ἠδυνήθη ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς θέσεως αὐτοῦ πρὸς ἀνάπαντα. Παράδειγμα ἐργατικότητος, τιμιότητος καὶ ἀνταπαρνήσεως, ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ψευδοπατριωτῶν καὶ ψευδοελευθερωτῶν.

Ὁ Γλάδστον ἐνήργησεν ἐφρουράτην ἀκρίβειαν ἐξετάσας τοὺς πάντας καὶ τὸν πάντα. Μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὰς διαφόρους νήσους Λευκάδα, Ἰθάκην, Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον καὶ Παξοὺς, ἐπεξέτεινε δὲ τὸ ταξιδεῖόν του μέχρι Ἀθηνῶν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Κέρκυραν, ἔνθα «πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως ἐπιτύχῃ τῆς ἐπισημοποίησης τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ αὐτοῦ σχεδίου, συνεννοούμενος ἰδίως μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀσπαζομένων τὰς μεταρρυθμίσεις ἐν οἷς προεξήρχον ὁ Ζαμπέλης, ὁ Βραΐλας καὶ ὁ Κορυθῆς καὶ πιστευόντων ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἔνωσις εἶναι ἀδύνατος». (Α. Ἰδρωμένος...)

ΠΡΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ.

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΒΡΑΪΛΑΣ.

«Ἄλλ' ὅπως τεθῆ ἐκποδὸν τὸ περὶ ἐνώσεως ζήτημα, ὡς οἱ περὶ τὸν Γλάδστονα μεταρρυθμισταὶ συνεβούλευσαν, αἴφνης πρότασις ἐπέδωκε τῆς Ἑνώσεως εἰς τὴν Βουλὴν ὑπεβλήθη. Ὁ δὲ Δομβρόδος ἀμέσως ἐνόμισεν ὅτι παρὶς ἀπλῶς ἐστήθη ἵνα ἀποβαλλομένης ὡς ἀπραγματοποιήτου τῆς ἐθνικῆς ἰδέας γίνουσι δεκταὶ αἱ μεταρρυθμίσεις ὡς ἤδη τὸ ἐξεργασθὲν τοῦ λαοῦ αἶσθημα ἀπέκρουεν» (Α. Ἰδρωμένος)

Ἡ Βουλὴ τῆς Ἑπιτανήσου διεκήρυξεν ὅτι ἡ μόνη καὶ ἐμόθυμος θέλησις τοῦ Ἴονίου λαοῦ ἐπήρξε καὶ εἶνε ἡ ἔνωσις ἀπάσης τῆς Ἑπιτανήσου μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἀνα-

φορὰ δὲ, ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἀνασσα, ὅπως ἡ Α. Μ. εὐδοκοῦσα προκαλέσῃ τὰς ἄλλας Ἀνάμεις ἵν' ἀποδεχθῶσι τὴν ὑπὸ τῆς Ἰονίας Βουλῆς ψηφισθεῖσαν ἔνωσιν.

Ἄς ἐκθέσωμεν ἤδη λεπτομερέστερον τὰς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις, περὶ ὧν διὰ βραχείων ὁμιλήσαμεν ἀνωτέρω. Τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1859 (ν. ἡ.) ὁ ἄρχων τῆς Γλάδστον ἀπέστειλε εἰς Λοῦδον τὴν ἀπαρτίαν τῆς Ἰονίου Βουλῆς ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως καὶ τῇ 3 Φεβρουαρίου 24 Ἰανουαρίου, συγκαλεῖ τὴν Ἰονίαν Βουλὴν, ὅπως ἀνὰ κοινὴν, ἀπὸ τῆς ἀπάντησιν τῆς Βασιλείου Προτάσιν τὴν 2 μ. μ. τῆς 5 Φεβρουαρίου

πομπῶδες εἰσέρχεται εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Βουλῆς ὁ ἔκτακτος ἐπεσταλμένος, μετὰ τῆς μεγάλης ἐπισήμου ἀκολουθίας του καὶ ἀποκατασταθεῖσιν τῆς ἡσυχίας, ἀναγνώσκει τὴν ἀπάντησιν, δι' ἣς ἡ Βασίλισσα θεωρεῖ ἀδύνατον τὴν Ἑνωσιν. Κατόπιν τούτου ὁμιλεῖ ὁ Γλάδστον προτείνων τὰς μεταρρυθμίσεις, ὡς ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρει ἐπιτεκτέας εἰς τὸν Συνταγματικὸν χάρτην τῆς Ἰονίου Πολιτείας. Εἰς μακροτάτην ὁμιλίαν ἀναπτύσσει τὰς διαφόρους μεταρρυθμίσεις (1) καὶ καλεῖ τὴν Βουλὴν εἰς τὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν, ὑποβάλλων ταυτοχρόνως ἐργράφως τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ Προτεκτοράτου. Ἀν ἐνδιαφέροι ἤδη ἡμᾶς ἡ ἀνάπτυξις τῶν 17 προτάσεων, ἀλλ' ἡ συζήτησις, ἣτις ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ Ἰονίῳ Βουλῇ κατόπιν τῆς ὑποβολῆς τῶν μεταρρυθμίσεων.

Τῇ 20 Ἰανουαρίου—10 Φεβρουαρίου 1859, ἀρχίζει ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων, τὸ ὄργανον δὲ τοῦ ἀπεσταλμένου ἐκτάκτου ἄρμοστοῦ Π. Βραΐλας, ζητεῖ νὰ λάβῃ πρῶτος τὸν λόγον. Ἡ πρότασις του ὅμως αὐτὴ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ λαμβάνει τὸν λόγον ὁ γηραιὸς καὶ ζωηρὸς Δανδολος, ὅστις καταφέρεται κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων διὰ μακρῶν. Ἀποδεικνύει ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις ἤθελον δημιουργήσει κατάστασιν χείρονα τῆς παρούσης, ἐπιβάλλουσαι εἰς τοὺς Ἴονίους καταστατικὸν χάρτην ἐπιζημιώτερον καὶ καταστρεπτικώτερον τοῦ προηγουμένου. Τὸν διαδέχεται ὁ Βουλευτὴς Κερκυρᾶς Λάσκαρης καὶ τούτου ὁ ποιητὴς Βαλαωρίτης βουλευτὴς Λευκάδος καταφερόμενοι κατὰ τῆς προτάσεως. Εἰς τούτους, ἐγείρεται ν' ἀπαντήσῃ τὸ ὄργανον τῆς ξένης κατοχῆς, ὁ Βραΐλας, ἐπιτεθέμενος κατὰ τοῦ γηραιοῦ Δανδολοῦ. Ἀποκαλεῖ τὸν Γλάδστονα «Θεομοφόρον» καὶ χαιρετίζει τὸν προεστάνονόν του Ἀρμοστὴν ἐξαίρων τὰς μεταρρυθμίσεις, καταλήγει δὲ διὰ τῆς ἀκολουθοῦντος ἀποστοφῆς.

«Προσέξατε εἰς ὅσα οἱ καταχθόνιοι θεοὶ ἐκτελεῖσι πρὸς ἀποκρούσιν τῶν προτάσεων τῆς Βουλῆς τῆς Ἰονίου Πολιτείας. Ἡ Βασίλισσα θεωρεῖ ἀδύνατον τὴν Ἑνωσιν. Κατόπιν τούτου ὁμιλεῖ ὁ Γλάδστον προτείνων τὰς μεταρρυθμίσεις, ὡς ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρει ἐπιτεκτέας εἰς τὸν Συνταγματικὸν χάρτην τῆς Ἰονίου Πολιτείας. Εἰς μακροτάτην ὁμιλίαν ἀναπτύσσει τὰς διαφόρους μεταρρυθμίσεις (1) καὶ καλεῖ τὴν Βουλὴν εἰς τὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν, ὑποβάλλων ταυτοχρόνως ἐργράφως τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ Προτεκτοράτου. Ἀν ἐνδιαφέροι ἤδη ἡμᾶς ἡ ἀνάπτυξις τῶν 17 προτάσεων, ἀλλ' ἡ συζήτησις, ἣτις ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ Ἰονίῳ Βουλῇ κατόπιν τῆς ὑποβολῆς τῶν μεταρρυθμίσεων.

τάσεων εἰς τὰ καταχθόνια αὐτῶν διαβούλια ταύτην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν καταστρέφω τὸν λόγον μου, κατασκευάζονται αἱ ἀλύσεις τῆς ἐλευθερίας σας».

Εἰς τὸν Βραΐλα ἀπαντᾷ ὁ Δανδολος δι' ὀλίγων καὶ στιγματίζει αὐτὸν διὰ τὰς ἔβρεις καὶ τοὺς σαρκασμοὺς κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ ζητεῖ ἀπὸ τῆς Βουλῆς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ λόγου του. Τὸ ὄργανον τῆς ξένης κατοχῆς ἐγείρεται ἀμέσως καὶ λέγει ὅτι «διὰ τῶν λεχθέντων ἠνδρεῖ νὰ στιγματίζῃ τὰ διαβούλια τῶν καταχθονίων, εἰς τὰ ὅποια ἐχαλκεύθησαν αἱ προτάσεις τοῦ Δανδολοῦ». Αἱ προτάσεις δ' αὐταὶ τοῦ Δανδολοῦ ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπιτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Παδοβᾶς καὶ καταφέρεται κατὰ τῶν λεχθέντων, ὅτι ἡ δημιουργία εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων, ὑποστηρίζει δὲ ὅτι αἱ προτάσεις προδικάζουσι τὸ ἐθνικὸν ζήτημα, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τρόπου καθ' ὃν προσφέρονται εἶνε φαινομενικαὶ αἱ μεταρρυθμίσεις ἢ πραγματικαί. Ἡθελε δὲ σταματήσει μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ τὴν ἀγόρευσίν του, ἐπειδὴ ὅμως αὐταὶ παρουσιάζονται ὡς τείνουσαι εἰς τὴν ἐνημερίαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ Ἴονίου λαοῦ, ἀναγκάζεται νὰ προβῇ εἰς τὴν λεπτομεροῦς ἐξέτασιν αὐτῶν ἵνα μὴ παρασταθῇ ὡς φανερὸς τῆς Πατρίδος. Μετὰ μακροτάτην ἀνάγνωσιν ἐπιφωνεῖ. «Ἴδοντ' ἀποτελεσματικὰ μέτρα, ἰδὸν αἱ μεταρρυθμίσεις, δι' ὧν ἤθελεν ἀποκτηθῆ ἡ αὐτονομία, ἣτις ἐπήρξε τὸ γλυκὺ ὄνειρον πολλῶν ἰδὸν τὰ δῶρα ἅτινα προσφέρονται εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν ἐκπολιτισάντων τοὺς λαοὺς. Ἴδὸν τὰ δῶρα, ἅτινα δίδονται εἰς τ' ἀτυχῆ τέκνα ἀτυχῶν προγόνων, δῶρα ἅτινα ἐν αὐτοῖς ἐνέχουσι τὸ δηλητήριον τοῦ ἀποικισμοῦ, τῆς καταστροφῆς παντὸς ἐθνικοῦ στοιχείου, δημιουργοῦντα τὸν Λόρδον—Υπατοῦ Ἀρμοστὴν, ἀπόλυτον Βασιλέα καὶ Ἀσπότην τῶν Ἰονίων Νήσων, ἰδὸν τὰ δῶρα ἅτινα ἡ ἐνδεκάτη Ἰονία Βουλὴ κέκληται ν' ἀποδεχθῆ, ἵνα δώσῃ δεῖγμα φιλιανθρωπίας καὶ προόδου».

Ἐξακολουθεῖ ὁ ρήτωρ δικτατωρῶν τῆν κατὰστασιν τῶν χωρικῶν καὶ μεταξὺ ἄλλων λέγει «ὅτι ἂν ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν τιμὴν τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, δι' ἄλλον τρόπον ἔθελεν κυβερνήσει τὰς Ἰονίους νήσους». «Ἐκ μέρους μου δὲν ἀποδέχομαι τὰ δῶρα τῆς Προστάτιδος, διότι δὲν θέλω νὰ ρυθωκωδυνεύσω τὴν εὐημερίαν τῆς χώρας μου».

Παρακατιῶν δὲ λέγει πρὸς τοὺς συναδέλφους του. «Ἐνώπιον τῶν θεῶν τῶν ἰσχυρῶν παρουσιάσθητε ζητοῦντες τὴν ἐθνικὴν σας ἀναγέννησιν, εἰς δὲ τὰς προτεινομένας μεταρρυθμίσεις ἀντιτάξτε τὴν Ἐθνικὴν ἰδέαν, καὶ ἄρατε αὐτὴν νὰ τὰς ἀποκορύψῃ». Λέγει ὅτι «ἂν τὸ μέλλον εἶναι μυστηριώδες, μυστικὸν καὶ ἀδιαπέραστον, ὅτι ἂν τοῦτο εὐρίσκειται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἂν τμήμα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, μετὰ ζυγὸν βάρβαρον τετρακοσίων ἐτῶν ἀνεστήθῃ, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσης καὶ διὰ τὰς Ἰονίους νήσους τοιοῦτον μέλλον καὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια, ἣτις ἔδρασε τὰς ἀλύσεις τῶν ὁμοφύλων, θέλει θρασύσει καὶ ἐκεῖνας τῶν Ἰονίων. Ἡ Βουλὴ προσηρῶσα τὴν Ἐνωσιν ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀπὸκειται τὸ ὑπόλοιπον». Καὶ κατόπιν ἄλλων ἐπιλήσεων εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν συναδέλφων του, κατοχεται τοῦ βήματος οργαίως χειροκροτούμενος.

Μετὰ τὸν Παδοβῆν, ὁ Μαρκῆς βουλευτὴς Παξῶν, καταφέρεται κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ προσκαλεῖ τὴν Βουλὴν νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ ψηφίσματος τῆς Ἐνώσεως. Ἐγείρεται κατόπιν ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ὅστις λέγει ὅτι ἄχι ὡς Ἐπιανήσιος, ὅχι ὡς Κεοκροαῖος, ἢ Λευκάδιος, ἀλλ' ὡς ἀπόστολος μιᾶς ἰδέας θέλει ὁμιλήσει. Λέγει ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ εἶναι δεσμευμένοι ὑπὸ τῆς δοθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς νὰ προσηρῶσωσιν, ὅτι ἡ μόνη θέλησις τοῦ Ἰονίου λαοῦ εἶνε ἡ Ἐνωσις τοῦ μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι δὲν δύναται ἡ συνέλευσις αὐτὴ νὰ μετατραπῇ ἀπὸ Ἐθνικῆς εἰς Συντακτικὴν. Καταλήγει δὲ λέγων: «Βουλευταῖ.» ἀνοίξετε τὸ στόμα σας, καὶ εἶπατε ὅτι ἡ Συνέλευσις

αὐτὴ περιβεβλημένη ἤδη μὲ χαρακτηριστὰ ἐθνικῆς Συνλεύσεως, ὀφείλει νὰ διατηρήσῃ τὴν σημαίαν αὐτῆς ἀμόλυτον καὶ καθαρὰν».

Ὁμιλεῖ εἶτα ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Διονύσιος Φλαμπουριάδης ἐκ Ζακύνθου, ὅστις ὑπεραμύνεται τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ θεωρεῖ ὅτι αὐταὶ εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὴν Ἐνωσιν, ἣτις εἶνε ὁ ν ε ι ρ ο ν καὶ σ κ ι ἂ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ. Διαδέχεται τούτον ὁ ἐκ Κεφαλληνίας βουλευτὴς Χαροῦτατος ὅστις ἐξεγείρεται κατὰ τῶν λόγων τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ ὁργάνου καὶ καλεῖ τὴν Βουλὴν ν' ἀπορρίψῃ τὰς μεταρρυθμίσεις. «Ὁμιλεῖ κατόπιν ὁ βουλευτὴς Λευκάδος Φίλιππος, ὅστις λέγει ὅτι ὁ πόθος τῶν Ἰονίων εἶναι ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔνωσις. Μετὰ τὸν Φίλιππον ἐγείρεται ὁ Ζακύνθιος Λομβάρδος, ὅστις ἐπιτιθέμενος κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων καταστρέφει τὸν λόγον του οὕτω. «Ἡ Ἀντιπροσωπία τῆς Ἐπιανήσου οὐδέποτε παρεκκλίνασα τῆς νομιμότητος, καὶ μένουσα ἐντὸς τοῦ στενωπῆτος αὐτῆς κύκλου, θέλει μετέλθῃ πᾶν μίσην, ὅπερ παρεχεῖ αὐτῇ ἡ δικαιοσύνη, αἱ ὑφιστάμεναι συνθήκαι καὶ οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι πρὸς ἄμνην τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, ὃν ἀντιπροσωπεύει. Καὶ ἐντὸς ἀποφύττει τὰς παρούσας μεταρρυθμίσεις, θεωρουμένας ὡς νέος δόλος καὶ νέον παιγνίδιον πρὸς διαιώνισιν τῆς Προστασίας, διαμαρτύρεται κατὰ πάσης ἐπιμεμβάσεως τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, τεινούσης νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐνάσχησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἰονίου λαοῦ, καὶ ἐμμένει εἰς τὴν ἐκδήλωσιν, ἣν ἐποίησατο τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1859». Γεννᾶται κατόπιν συζητήσις μεταξὺ Λαυδῶν καὶ Βαλαωρίτου σχετικῶς πρὸς τὴν κοινοποίησιν ἐγγράφων τῆς Προστασίας καὶ λαμβάνει τὸν λόγον ὁ βουλευτὴς Λευκάδος Μαρκῆς ὅστις δηλοῖ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι μετὰ τὸ ψήφισμα τῆς 15ης Ἰανουαρίου ἡ Βουλὴ δὲν δικαιούται ν' ἀσχοληθῇ ἐπὶ προτάσεων τεινουσῶν νὰ ἐγκαταστήσωσι νέον Σύνταγμα. Λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ κρούσεται καὶ οὕτως κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων.

Ὁμιλεῖ ἔπειτα διὰ μακροῦ ὁ Λευκάδιος βου-

λευτῆς Σέβρος ὑποστηρίζων ὅτι «ἡ παραδοχὴ τούτων ἠθέλει εἶσθαι ἀτόχημα σαφῆσις ἢ τοῦλάχιστον ἐλάττωσις τοῦ διακαοῦς πόθου τῶν Ἰονίων», καὶ καταλήγει λέγων:

«Ἄς ἐπιμείνωμεν λοιπὸν πιστοὶ εἰς τὸ ἡμέτερον κήρυγμα, εἰς τὴν δημοσίαν γνώμην, διότι ἡ πίστις σώζει καὶ κραταιοῖ, ἃς δεῖξωμεν εὐστάθειαν καὶ ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θάπτον ἢ βροάδιον ἢ Προστάτις Ἀνασσα, ἀναγνωρίζουσα τὸ ἡμέτερον δικαίωμα, θέλει δώσῃ τὴν ὄψησιν, θέλει συμπράξῃ μετὰ τῶν Μεγάλων τῆς γῆς, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τέλος θέλομεν ἐπιτύχει τὴν πλήρη καὶ ἀληθῆ ἡμῶν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν».

Ἀγορεύει κατόπιν ὁ βουλευτὴς Παξῶν Βελιαντίτης, κατακρίνων τὰς μεταρρυθμίσεις, μεθ' ὃ τὸ ὄργανον τοῦ ἀπεσταλμένου ζητεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ὅπως προετοιμασθῇ ν' ἀπαντήσῃ, διότι «ἐνεκα τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ὥρας δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν ν' ἀγορεύσῃ». Ἀντιτίθενται εἰς αὐτὸν οἱ Μαρκῆς, Βολτέρας καὶ Παδοβῆς καὶ ἡ Βουλὴ συνεχίζει τὴν συνεδρίασιν τῆς λαμβάνοντος τὸν λόγον τοῦ Κοινῶν, βουλευτοῦ Λευκάδος, ὅστις ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐφόδωσις τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος καὶ ἡ ἰδία αὐτοῦ ἀξιοπρόεπια ἐπιβάλλουσι τὴν ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων. Θεωρεῖ δὲ προτιμῆν τὴν περαιτέρω συζήτησιν μετὰ τὰς ἐνγλώτιστες ἀγορεύσεις τῶν προλαλησάντων καὶ καταλήγει ὅτι «ἐκ τῆς ἐνδομύχου πεποιθήσεώς μου μοι ὑπηρεσέθη ν' ἀποκρούσω διὰ τῆς ψήφου μου τὰς προτεινομένας μεταρρυθμίσεις».

Καταφέρνται ἐπίσης καὶ οἱ βουλευταὶ Παπατάκης Κυθήρων, Ἀθρανιτάκης Κεοκροαῖος καὶ Καβαλιερότης Κεφαλληνίας καὶ ἐγείρεται νὰ ὁμιλήσῃ τὸ ὄργανον τοῦ Προτεκτοράτου. Δὲν ὁμιλεῖ πλέον ἀπὸ καθέδρας ὑποστηρίζων τὰς μεταρρυθμίσεις, ὁμολογεῖ «ὅτι ἐντὸς τῆς Βουλῆς εἶμαι μόνος» καὶ ὅτι ἡ φωνὴ του «δὲν θέλει ἰσχύσει νὰ μεταβάλῃ τὴν πεποιθήσιν τῶν Βουλευτῶν». Ἐλπίζει τὸ ὄργανον τοῦ Ἀπεσταλμένου ὅτι «ἂν ἀπορρίψῃ ὅτι δὲν θὰ κατακοιθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἢ ἀποκοιθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχοῦ «διακοινομένου ἐπὶ ὁμιλήσῃ, ὑψώσαντος μόνου τὴν φωνὴν ἐν καιρῷ τῶν Παρακερικῶν», ὅπερ

ἐκείνου, ὅστις δὲν εὐρίσκειται ἐν Ἐπιανήσῳ, «ἵνα ἐξαπατήσῃ τοὺς Βουλευτάς, ἵνα εἰσαγάγῃ δόλια σχέδια, ἀλλ' ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ἣν εἶχεν, ἵνα εὐσεργετήσῃ τὴν Ἐπιανήσον», καὶ τὸ ὄργανον τοῦ προτεκτοράτου, Πέτρος Βροάβας, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Παδοβῆ, «ὅστις πολεμῶν τὰς μεταρρυθμίσεις, κατὰ τὴν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἀγόρευσιν του, οὐδενὸς λόγου ἐγείσθη, οὐδεμίαν περίοδον ἢ κεραίαν ἄφησεν ἀνεξέλεγκτον» καὶ διὲ ἐπομένως ὑποχρεοῦται ν' ἀναγέσῃ δοξασίας ἀνδρός, μεθ' οὗ τὸν συνέδεε προσωπικὴ καὶ πολιτικὴ φιλία. Ἀναλύει τὰς προτάσεις. Τρέμει πρὸ τῆς ἀπορρίψεως τῶν προτάσεων. Βλέπει ἀπειλουμένην τὴν πολιτικὴν ὑπαρξιν τῆς Ἑλλάδος, ἀπειλουμένην τὴν Ἐπιανήσον καὶ τὴν Ἐνωσιν, ὀργίζομένας τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν γενικὴν εὐρήνην τῆς Εὐρώπης, ἣν δὲν μετερρυθμίζετο τὸ Σύνταγμα τῆς Ἰονίου Πολιτείας, καὶ καταλήγει τὴν πατριωτικὴν αὐτοῦ ἀγόρευσιν διὰ τῶν ἐπομένων: «Δὲν ἀνακαλῶ εἰς ὑμᾶς ὄρκους καὶ ἀράς, δὲν ζητῶ παρ' ὑμῶν ἄνθη καὶ δάκρυα, ὡς ὁ ἔντιμος Ἀντιπρόσωπος Κεοκροαῖος, ἀρκεῖ εἰς ἐμὲ νὰ πιστεύσῃτε ὅτι ὁ λόγος μου δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα προσωκαίρου ἀνάγκης διὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' εἶναι ἀποτέλεσμα αἰσθήματος βαθυτάτου, εἶνε ἐκφρασις ἐνδομύχου πεποιθήσεων, αἵτινες ἀνεπιτύχθησαν ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ μου διὰ τῆς νοητικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναπτύξεώς μου, εἶναι ἀποτέλεσμα φόβου, μήπως διὰ τῆς πράξεώς σας παραβλάψετε αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἀντικείμενον τῶν ἐπιθυμιῶν σας».

Ζητεῖ ὁ βουλευτὴς Κουρῆς τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως διὰ τὴν ἐπομένην, ὑποστηρίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ Μπίζη καὶ ἡ Βουλὴ ἀποκρούει τὴν ἀναβολὴν. Τότε οἱ Βουλευταὶ Κεοκροαῖος Κουρῆς, Μπίζης, Πολυλᾶς καὶ Γυαλλινᾶς ἐξερχονται τῆς αἰθούσης.

Μετὰ τοὺς δεκατέσσαρας βουλευτάς, οὓς ἴδωμεν ὁμιλήσαντας κατὰ τῶν προτάσεων, ἐγείρεται ὁ Ζακύνθιος Βερούκιος, ὅστις λέγει ὅτι ἐπεφυλάχθη νὰ ὁμιλήσῃ «μετὰ τὸν Κύριον Βροάβαν ἐπιτετραμμένον τοῦ Ἀρμοστοῦ», ἵνα τῷ ἀπαν-

τήση καταλλήλως. Καταφέρεται κατὰ τῶν προτάσεων, συμπληρῶν τοὺς λόγους τοῦ Λομβάρδου καὶ Παδοβὰ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι αὐταὶ καταγοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν σκιώδη ἀνεξαρτησίαν, ἣν ὁ Μαίτλανδ διὰ τῆς τρομοκρατίας ἐπέβαλεν, ὅτι εἰς τὴν λαϊκὴν Ἴονιον ἀντιπροσωπεῖαν δίδουσι τὸ τελευταῖον κτύπημα, ὅτι καθιστῶσι τὴν Ἐπιάνησον χεῖρονα ἢ ἀγγλικὴν ἀποικίαν καὶ ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν εἶναι ὁ φανακισμὸς, ὁ ἐμπαιγμὸς καὶ ἡ ἀπάτη. Προσθέτει ὀλίγα τινὰ εἰς ὅσα ἐν ἐκτάσει ἀπέπτυξεν ὁ Λομβάρδος, ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐπιανήσου καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Βουλὴ κηρύσσουσα τῆ 15ῃ Ἰανουαρίου 1859 τὴν ἀμετάσχετον θέλησιν τοῦ Ἴονιου λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς του ἀποκαταστάσεως, δὲν ἐνήργησεν ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα εἰς χώραν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον. Ὁμιλεῖ περὶ τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ Προτεκτοράτου τεινοντος νὰ καταρτίσῃ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα τῶν Ἴονίων καὶ ὑποστηρίζει ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γερουσίας κ. Βράϊλα ἐκφρασθεῖσαι ἰδέαι, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἰδέαι καταστορεπτικαὶ διὰ τῶν Ἑλληνισμῶν, ὃν ἤθελον διὰ τῶν προτάσεων νὰ δέσωσι δι' ἀλύσεων καὶ ὑποδουλώσωσιν εἰς τὸ ξένον στοιχεῖον, καὶ ἐξακολουθεῖ ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ Βράϊλα.

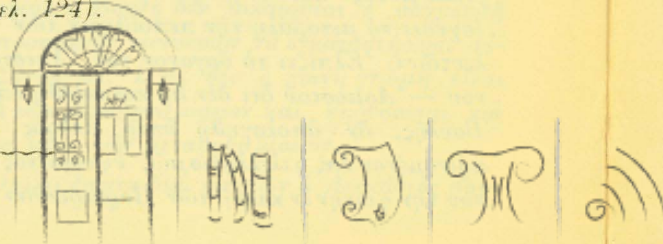
Ὁμιλοῦσιν κατόπιν κατὰ σειράν, οἱ Ζακύνθιοι βουλευταὶ ὁ Μεταξᾶς-Σαντορίνης καὶ ὁ Μαζοῆς, ὁ ἐκ Κερκύρας Λάσκαρης, οἱ ἕτεροι Ζακύνθιοι ὁ Βαλτέρας, ὁ Δομενεγίνης καὶ ὁ Λικόπουλος, καθὼς καὶ ὁ Λευκάδιος Σούνδιας, πάντες καταφερόμενοι κατὰ τῶν προτάσεων. Μετὰ τοῦτο, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ζητεῖ τὸν σχηματισμὸν ἐπιτροπῆς, ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα συμβουλευομένη καὶ τὸν Λόγον Ὑπατον Ἀρμοστήν καὶ ὑποβάλλῃ σχέδιον Συντάγματος. Οὐδεὶς προσέχει εἰς τοὺς λόγους τοῦ Προέδρου. Ὁ Βαλαωρίτης προτείνει τὴν ἄμεσον ἀπόρριψιν τῶν

προτάσεων. Ὁ δὲ Λομβάρδος ὑποβάλλει τὴν ἐπομένην ἡμερησίαν διάταξιν. «1) ν' ἀπορριφθῶσιν αἱ προτεινόμεναι μεταρρυθμίσεις 2) νὰ ἐκλεγῇ πενταμελὴς βουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἵνα παρασκευάσῃ καὶ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὴν δοθησομένην ἀπάντησιν εἰς τὴν Προσιτάτιδα».

Ὁ Πρόεδρος θέτει ἄμεσως ὑπὸ ψηφοφορίαν τὴν ἡμερησίαν αὐτὴν διάταξιν τοῦ Λομβάρδου. Αἱ δύο προτάσεις γίνονται δεκταί, ἡ μὲν πρώτη διὰ εἴκοσι ὀκτὼ ψήφων κατὰ μίαν καὶ ἡ δευτέρα παμψηφεί. Ὁ πρόεδρος διαλύει τὴν συνεδρίασιν. Ἡ συζήτησις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς τῆς 4) 16 Φεβρουαρίου καὶ ἐξακολούθησε μετ' ἄρραυτάτην διακοπὴν μέχρι τῆς πέμπτης πρωϊνῆς τῆς 5) 17 ἰδίου. Τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνὴν τῆς ἐπομένης συνέρχεται πάλιν ἡ Βουλὴ καὶ προστίθενται ὑπὲρ τῆς προτάσεως Λομβάρδου-Βαλαωρίτου τρεῖς ἀκόμη ψήφοι, τοῦ Λάσκαρη Κερκύρας καὶ Δομενεγίνης καὶ τῶν Ρώμα Ζακύνθου, οἵτινες εἶχον ἀπουσιάσει ἀπὸ τὴν ψηφοφορίαν ἕνεκεν ἀσθενείας.

Ἐκ τῶν 38 μελῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Βουλὴν, διότι αἱ 4 ἔδραι τῆς Κεφαλληνίας εἶνε κεναί, 31 κατεψήφισαν τὰς προτάσεις, εἰς, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὑπερεψήφισεν αὐτῶν καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ψήφου διένειμον ἐντυπον δήλωσιν διαμαρτυρούμενοι ὅτι ἕνεκα τῆς σπουδῆς δὲν ἐδόθη αὐτοῖς ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος ἵνα ἀναπτύξουν τὰς ἰδέας των.

«Ὅτως ἔληξεν ἀποτυχούσα ἡ διαβόητος τοῦ Γλάδστωνος ἀποστολὴ καὶ ἡ τελευταία ἀπέπειρα πρὸς διαλλαγὴν μετὰ τῆς Προσιτάτιδος ἐματαιώθη. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ Γλάδστωνος εἰς Ἀγγλίαν (τὴν 7) 19 Φεβρουαρίου 1859) Ἀρμοστής διωρίσθη ὁ Σὲρ Ἐρρῆκος Στόρξ, τελευταῖος τῶν ἐν Ἐπιανήσῳ Ἀρμοστῶν» (Α. Ἰδρωμέρος σελ. 124).

ΛΗΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Εἰς τὴν ἐξουσίαν ἦσαν πλέον οἱ τοῦ κόμματος τῶν Μεταρρυθμιστῶν οἵτινες ἐλησμόνησαν ἤδη ὅσα περὶ ἐλευθεριῶν εἶχον διακηρύξει εἰς τὴν «Πατριίδα», ἀδιτησαντες καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἔλαβον, νὰ μὴ καταλάβωσιν οὐδεμίαν ἐμμισθον δημοσίαν θέσιν.

Εἰς τὸν νέον Ἀρμοστήν ἀνεκρινώθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἡ ἀπόφασις αὐτῆς, ὅστις ἀπεκρίνατο ὅτι μετὰ λύπης ἤκουσε τὴν ἀπόρριψιν τῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ ἐκήρυξε συνάμα τὴν λήξιν τῆς ἐκτάκτου συνόδου τῆς Βουλῆς. Κατὰ τὴν δευτέραν σύνοδον τῆς 1Α' Βουλῆς νέα διένεξις ἐπέβη μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀρμοστοῦ, ὅστις ἐκ ταύτης προσβλήθει διεκήρυξεν ἄγνωστον τὸ

ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἴονιου πολιτείας καὶ ἀνέβαλεν τὰς ἐργασίας τῆς συνόδου.

Τὴν 17 Φεβρουαρίου 1861 ἤρχισεν ἡ τρίτη σύνοδος, καθ' ἣν ἐγένοντο δύο προτάσεις. Διὰ μὲν τῆς πρώτης ἡ Βουλὴ ἐκάλεε τὸν Ἴονιον λαὸν νὰ ἐκφρασθῇ ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Ἐνώσεως, διὰ δὲ τῆς δευτέρας νὰ γίνῃ ἐκκλησίαι πρὸς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ὅπως συντελέσῃ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὁ Ἀρμοστής ὁμως ἀνεκρίνωσεν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ προτάσεις εἶνε ἀντισυνταγματικαὶ καὶ ἀνέβαλεν ἐπανειλημμένως τὰς ἐργασίας τῆς Βουλῆς. Τῆ δὲ 25ῃ Νοεμβρίου 1861 ἡ Βουλὴ διελύθη.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΒΟΥΛΗ

Προεκηρύχθησαν νέα ἐκλογαὶ καὶ τῆ 15) 27 Φεβρουαρίου 1862 συνέρχεται ἡ 1Β' Βουλὴ τῶν Ἴονίων. Κατὰ τὴν συζήτησιν εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ λόγου τοῦ Ἀρμοστοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ριζοσπαστῶν Λομβάρδος εἶπε μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἐπόμενα, ἅτινα ἀποδεικνύουσι τὴν κατάστασιν τῆς Ἐπιανήσου, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐδρισκομένου τοῦ κόμματος τῶν Μεταρρυθμιστῶν, «Τὰ δεινὰ τῶν Ἴονίων ὁ σημεῖον αἰοροῦνται, οὐδ' ἄλλην πηγὴν ἔχουσιν ἢ τὸ ἀνέκαθεν τῆς Προστασίας σύστημα πρὸς ἐξουθένωσιν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἴονιου λαοῦ. Ἡ Προστασία συνέκέντρωσε εἰς ἑαυτὴν πάσας τὰς ἐξουσίας, ἐματαιώσεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἰθαγενοῦς στοιχείου, παρηγκώνισε πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς ἠθικὴν καὶ ὀικτικὴν αὐτοῦ πρόοδον. Ἡ ἀνθαιεσία κατέστη ὁ γνώμων τῆς Κυβερνήσε-

ως ἐβιάσθη. Ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις ἀπεμαρῶνθη. Κακὴ διαχείρισις καὶ σπατάλη περιήγαγον τὴν δημοσίαν οἰκονομίαν εἰς σημεῖον ἀξιοθρήνητον. Μάτην ἡ Βουλὴ προσεπάθησεν ἵνα θέσῃ φραγμὸν εἰς τὰς παρανομίας. Τὰ δικαίωμα αὐτῆς κατεπατήθησαν δι' ἐπανειλημμένων ἀναβολῶν καὶ διαλύσεων, δι' ὧν πᾶσα ἐξουσία ἀπερορηθήθη ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Ταῦτα πάντα περιήγαγον τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην χώραν εἰς ἣν διάκειται ὀδυνηρὰν θέσιν. Πρὸς ταῦτα ἡ Ἐπιανήσος ἀνθίσταται μόνον διὰ τῆς ἀκραδάντου συναισθήσεως τῶν δικαίων αὐτῆς, τὴν περὶ σωτηρίας ἐλπίδα ἀνατιθεμένη εἰς τοῦ Ὑψίστου τὴν παντοδυναμίαν. Ἡ δωδεκάτη Βουλὴ ἐπαναλαμβάνει ὅτι ὁ Ἴόνιος λαὸς πᾶσαν ἐκ τῆς Προστασίας ἐλπίδα βελτιώσεως ἤδη ἀπέβαλε, καὶ ἐν ὅσῳ κρατεῖται κεχωρισμένος τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος, μὴ ἐχούσης πλέον λόγον παρατάσεως τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐν

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἐπιταγήσῳ διηγεζῶς θ' ἀτενίζῃ πρὸς τὸ κέντρον αὐτοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν οἰαδήποτε καταστάσει».

«Ἡ ἀντιπροσωπεΐα τοῦ Ἰονίου λαοῦ θέλει προσφύγῃ εἰς πάντα τὰ θεμιτὰ καὶ νόμιμα μέσα ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἀμετάθετος βούλησις τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ πέποιθεν ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Εὐρώπη, εἰς τὴν φωνὴν ἐνδίδουσα τοῦ δικαίου, θέλει ἐργασθῆ ὅπως ἡ Ἐπιταγήσῳ τύχῃ ἐπὶ τέλος τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἀποκαταστάσεως». (Πρακτικὰ ΙΒ' Βουλῆς σελίς 318). Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἐπέδωκεν ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Παδοβᾶς εἰς τὸν Ἀρμοστήν, ἀγαγινώσκοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Γερουσίας Βοάϊλα. Ἡ δὲ ἀνταπάντησις τοῦ Ἀρμοστοῦ Στόξ ἔλεγε τὰ ἐπόμενα: «Διαφωνῶ καθ' ὅλα πρὸς ἣν ποιῆσθε ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τοῦ Ἰονίου Κράτους. Κατ' οὐδεμίαν περίοδον τῆς ἱστορίας αὐτοῦ εὐρέθη τοῦτο εἰς ἀνθηροτέραν κατάστασιν ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει, αἱ πρόσοδοι βελτιοῦνται, τὸ ἐμπόριον ἀκμάζει τὸ Κράτος ἀπολαύει πλήρους ἀτομικῆς καὶ δημοσίας ἀσφαλείας, αἱ προσωπικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐλευθερίαι ἀναγνωρίζονται ὅσον οὐδαμοῦ ἄλλοθι. Ὅτι ἐλλείματα ἀπαντῶσιν ἐντοῖς νόμοις, ὅτι τὰ ἐγχώρια εἰσοδήματα κατασπαταλῶνται, ὅτι αἱ ὁδοὶ παραμελοῦνται καὶ ἡ διαχείρισις τῶν ἐγχωρίων εἶναι πλημμελής, οὐδόλως ἀγνοῦμαι. Ἀλλὰ τὰ ἅτοπα ταῦτα ἀδύνατον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν Βρετανικὴν Προστασίαν. Ἀπορροῦσι μᾶλλον ἐκ τῶν ἀτελειῶν τοῦ Συντάγματος, ἃς διὰ καταλλήλων μεταρρυθμίσεων, ἠθέλησε νὰ θεραπεύσῃ ἡ Προστασία, ἀλλ' ἀπέρριψεν ἡ Βουλὴ. Τὰ κακὰ ταῦτα δύνανται ἐν παντὶ καιρῷ νὰ θεραπευθῶσι καὶ εἰς τοῦτο ἐπιχειροῦμαι τὴν σύμπραξιν τῆς Βουλῆς. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Ἐνώσεως, τοῦτο πλέον ἐξηγητήθη. Τὸ μόνον νόμιμον μέσον ὅπερ ὑπελείπει, ἡ πρὸς τὴν Ἀνασσα ἀναφορὰ. Ἐτυχεν ἤδη ὀριστικῆς ἀποφατικῆς ἀπαντήσεως». Ἐννοεῖ δὲ τὴν ἀναφορὰν, ἣν ἐπροκάλεσεν ὁ Γλάδστον πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς ΙΑ' Βουλῆς. Κατὰ τὴν ἀνταπάντησιν αὐτοῦ διὰ τῶν ἐπιταγῶν: «Τὰ δικαιώματα δ' αὐτῆς ἡ Προ-

στασία θέλει διατηρήσῃ ἀλώβητα καὶ εὐκταῖον, ὅπως ἡ Βουλὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀλλήλων αὐτῆς καθηκόντων προνοήσῃ ὑπὲρ τῆς χώρας δι' εὐεργετικῶν νομοθετημάτων».

Οὕτω καὶ πάλιν ἐνίκησε τὸ κόμμα τῶν μεταρρυθμίσεων, ἀντιτασσόμενον κατὰ τῆς ὁμοθυμου θελήσεως τοῦ Ἰονίου λαοῦ, ὑποδεικνύον διὰ τοῦ στόματος ξένου ἁρμοστοῦ ποία εἶναι τὰ ἀλλήλων καθήκοντα, μίᾳς Ἑλληνικῆς Βουλῆς.

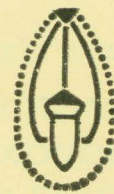
Ἡ Βουλὴ συνεζήτησε τὴν ἔκθεσιν τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς μελετησάσης τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἡ συζήτησις ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος. Ὁ Ἀριστ. Βαλαωρίτης, ἐν ποιητικῇ ἐξάρσει, ὁμιλῶν κατέστρεψε τὸν λόγον ὡς ἐξῆς: «Ἡ διάνοια, ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἰσὶν ἀλλαχού ἐστραμμένα. . . Καὶ λαλεῖτε ἡμῖν περὶ βελτιώσεων;» (Ἐφημ. «Νέα Ἐποχὴ» ἀριθ. 212 καὶ 213). Πολλοὶ βουλευταὶ ὠμίλησαν κατὰ τῶν προτάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ δ' ἔκθεσις ἀπεδοκιμάσθη. Μόνον ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Γερουσίας, Π. Βοάϊλας, ἐπεστήριξεν αὐτὴν, ἐπεκτείνας τὸν λόγον καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος καὶ ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων. Τότε ὁ Λομβάρδος ἐπρότεινεν «ὅπως πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεων τοῦ Συντος προσπάθεια κηρυχθῇ ἐθνικὴ προδοσία» (Πρακτ. σελ. 509—559)).

Κατὰ τῆς προτάσεως ἀντίστησαν οἱ βουλευταὶ τοῦ κόμματος τῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡ Βουλὴ ὁμῶς ἀπέρριψε σχεδὸν σύσσωμος, πληρὴ ἐνός, τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, τὴν προτάσει δὲ τοῦ Γ. Σέρβου βουλευτοῦ Λευκάδος, ἐψήφισε, τὴν ἐπομένην τροποποιημένην πρότασιν. «Ἡ Βουλὴ θεωροῦσα τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ Συντος ὡς ἀντίδοσιν κατὰ τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ παράτασιν τῆς Προστασίας ἐν Ἐπιταγήσῳ, κηρύσσει συμφώνως ταῖς ἀποφάσει τῆς ἐνδεκάτης Βουλῆς, ἀντιεθνικὴν οἰανδήποτε ἀπειραν συνταγματικῆς μεταρρυθμίσεως». Μετὰ τινος δὲ ἄλλας προτάσεις καὶ συζητήσεις ἐληξε τὴν 14/26 Μαΐου 1862 ἡ σύνοδος τῆς Βουλῆς.

Ἡ συζήτησις καὶ ἡ κατὰ τῶν μεταρρυθμί-

ων ἀντίδοσις δὲν περιορίσθη μόνον ἐντὸς τοῦ Κοινοβουλίου, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. Κέντρον τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀντιδόσεως κατέστη ὁ ἐνάρετος καὶ λόγιος μητροπολίτης Κερκύρας Ἀθανάσιος, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν Α. Δούσμανην κόμματος, τὰ μάλιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς τῶν

Ἰονίων ἀποκαταστάσεως ἀγῶνος. Τὴν δὲ 25 Ἰουλίου 1863 ὁ Ἀρμοστής διέλυσε τὴν δωδεκάτην Βουλὴν. Τὰ κατόπιν ἐπισυμβάντα γεγονότα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κοινὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλευθέρας Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐλευθερωθείσης, τὴν συνκατανεύσει τῆς Ἀγγλίας Ἐπιταγήσῳ.

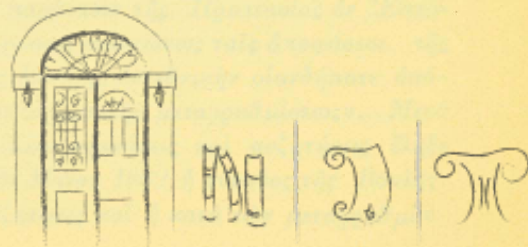

“ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ,,
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ
(πρώην Διευθυντής τῆς Βουλῆς)

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
ΟΙ ΕΞΟΧΩΤΕΡΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ
ΟΙ ΕΜΒΡΙΘΕΣΤΕΡΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Η “ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ,,

ἀποτελεῖ μοναδικὸν παράδειγμα εἰς τὸν περιοδικὸν
τύπον διὰ τὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης ἄμεσον ἐπι-
βολὴν τῆς.

Τὸ Ἐξωτερικὸν, Ἐσωτερικὸν καὶ Οἰκονομολογικὸν δελ-
τίον τῆς “ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ,, περιλαμβάνει, μετὰ μεγάλης
προσοχῆς συντασσόμενον, ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἐβδομά-
δος ἀντικειμενικῶς ἐξεταζόμενα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ,"

Ιον ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΔΟΥΣΜΑΝΗ
Ἀντιστρατήγου

Ἰπὸ ἔκδοσιν

Α) Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
(ὑπὸ Στρατηγοῦ Χ.)

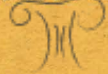
Β) ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΙΟ ΣΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ
(ὑπὸ Ἰωάν. Ἡρ. Μάλλωση)

Γ) Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Δ.Π.ΓΟΥΝΑΡΗ
(ὑπὸ Ἰωάν. Ἡρ. Μάλλωση)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.Φ13.0009

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΠΕΝΤΕ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ